

Llarga vida a Miss Dinamita!

Carles Cors, entre Aina Sánchez i Mont Plans, ballant el himne de la neurastènia' Foto: JOAN DELGADO.

Esperança Dinamita, mite o realitat? De fet, no importa gaire si aquesta vedet va existir o no, si realment va néixer a Vallfogona del Ripollès i va renéixer triomfalment al Paral·lel del primer terç del segle XX, si va enamorar perdudament Walt Disney i Francisco Franco, si va revolucionar tots dos costats de l'Atlàntic, si va morir en el Titanic... Aquestes i moltes altres pistes biogràfiques sobre ella es va deixar anar en el documental que dimarts es va anar projectant de manera fragmentada al llarg de l'espectacle Esperança Dinamita, estrenat pel grup gironí Le Croupier al Teatre Municipal de Girona, dins de Temporada Alta, amb un èxit tan clamorós com merescut. Potser Esperança Dinamita és aquella

cantant immensa oblidada a Catalunya i reivindicada per estudiosos d'universitats americanes, o més probablement és una simpàtica presència fantasmagòrica, però aquest personatge simbolitza com pocs l'esperit d'aquell Paral·lel mític que, entre guerres mundials i civils, va concentrar la proporció més elevada de butaques teatrals i mentalitats alliberades per metre quadrat de la seva època. Esperança Dinamita és una felicitació de Le Croupier, en el seu millor espectacle. Simplement, genial.

La base de l'espectacle són els èxits perduts que sonaven als escenaris del Paral·lel ara fa un segle, recuperats per Xavier Albertí –que també apareix a l'esmentat documental, com el director de Temporada Alta, Salvador Sunyer, avalant l'existència i els mèrits d'Esperança Dinamita–, reinterpretats amb nous arranjaments per la banda de Le Croupier, en un ambient 100% cabareter. La nit va començar molt bé amb la gran Merche Mar rebent el públic com ho fa cada nit a El Molino, en la millor tradició de la revista i el cos a cos amb el públic (“Tranquils, que esteu lluny de mi, pero cerca de Dios!”, cridava als del galliner). El concert va començar amb Al Paralelo (“... lelo, lelo... A ver a mi Pepito...”) i la festa ja no va parar, amb uns músics en èxtasi i un Carles Cors especialment brillant en els números més còmics –Soy Miguelito i El papissot–, que ha trobat en Aina Sánchez la companya perfecta, fent de besnéta de l'homenatjada –la Petita Dinamita–, amb una veu i una presència escènica impressionants. També va ser antològica la intervenció de Mont Plans, ja en la recta final, amb la molt políticament incorrecta El tango de la cocaïna. Esperança Dinamita és, en resum, una gran idea que mereix una llarga, llarga vida.

Publicat a:

-El Punt Avui. Comarques Gironines 30-10-2014 Pàgina 41

Font del document:

http://www.elpuntavui.cat/noticia/article/5-cultura/19-cultura/790520-llarga-vida-a-miss-dinamita.html?piwik_campaign=rss&piwik_kwd=mescultura&utm_source=rss&utm_medium=mescultura&utm_campaign=rss